

ת.ס. אליוט

שיר האהבה של ג'. אלפרד פּרופרוק

S'io credesse che mia riposta fosse
 A persona che mai tornasse al mondo,
 Questa fiamma staria senza piu scosse.
 Ma per cio che giammai di questo fondo
 Non torno viva alcun, s'iodo il vero,
 Senza tema d'infamia ti rispondo.

(אילו חשבתי שתשובתי מופנית
 למישהו שיחזור פעם לעולם
 כי אז לא היתה הלהבה הזאת רוטטת עוד;
 אך מאחר שאיש, אם אמת שמעתי
 לא חזר חי מן המעמקים האלה,
 הריני עונה לך בלא חשש ביזיון)

דנטה, "טור התופת" כ"ז, 61-66.

בואי גלף, אני ואת, בשנים,
 כשהערב שרוע על השמים
 כחולה מאלחש על השלחן;
 בואי גלף כרחובות חצי-נטושים,
 מפלטים מלחשים
 של לילות-נדודים באכסניות עלובות
 ומסעדות של נסרת וקלפות של צדפות;
 רחובות משתלשלים כטעון מיגע
 האורב ותוקע
 אותך בסבך קושיה מוחצת...
 הו אל תשאלי: 'מה זה אומר?'
 בואי גלף לבקר.

הסלון הומה נשים כלו,
 דנות במיכלאנג'לו.

הַעֲרַפֵּל הַצֹּהֵב הַמְחַכֵּךְ אֶת גְּבוּ בְּשִׁמְשׁוֹת,
הַעֲשֵׂן הַצֹּהֵב הַמְחַכֵּךְ אֶת לֹעֵז בְּשִׁמְשׁוֹת,
לְקַלֵּק בְּלִשׁוֹנוֹ אֶת פְּנוֹת הָעָרֵב,
הַשְׁתַּהֲהָ עַל בֵּיבִים וְעַל שְׁלוּלִיּוֹת,
נָתַן לַפִּיחַ לַפּוֹל עַל גְּבוּ מִתּוֹךְ אַרְבוֹת,
הִחְלִיק עַל-פְּנֵי הַמְרַפֵּסֶת וּלְפִתְעָה נָתַר
וּלְמַרְאָה לֵיל אוֹקְטוֹבֵר הַרְף הַתְּפַרְבֵּל
סָבִיב הַבַּיִת וְנִרְדָּם לְאַלְתֵּר.

וְאָכֵן עוֹד תְּבוּא הָעֵת
לְעֲשֵׂן הַצֹּהֵב שִׁיחֲלִיק בְּרָחוֹב וַיִּגְלַשׁ,
מְחַכֵּךְ אֶת גְּבוּ בְּשִׁמְשׁוֹת;
עוֹד תְּבוּא הָעֵת, עוֹד תְּבוּא הָעֵת
לְהַכִּין פְּנִים לַפְּגֵשׁ פְּנִים שֶׁתִּפְגַּשׁ;
תְּבוּא הָעֵת הַבּוֹרְאֵת וְרוֹצֶחֶת,
עֵת לְכָל מַפְעֵלוֹת וַיְמִים שֶׁל יָדַיִם
הַמְרִימוֹת וְשׁוֹמְטוֹת קוֹשִׁיָּה עַל צִלְחַת;
עֵת לָךְ וְעֵת לִי,
וְעֵת עוֹד לְאֶלֶף אֵי-הַחֲלָטוֹת,
לְאֶלֶף נְסִיקוֹת וְאֶלֶף מַחִיקוֹת,
לַפְּנֵי שֶׁנֶּשֶׁב לְתֵה עִם קְלִי.

הַסְּלוֹן הוֹמָה נְשִׁים כָּלוּ,
דְּנוֹת בְּמִיכָל־אֲנָג'לוּ.

וְאָכֵן עוֹד תְּבוּא הָעֵת
לְתֵהוֹת: 'אֵיךְ אֵעֻז?' 'אֵיךְ אֶפְשֶׁר?'
עֵת לַפְּנוֹת וְלַרְדַּת יִשְׂרָאֵל
עִם קְרַחַת קִטְנָה בְּאֶמְצַע הַשְּׁעָר -
(הֵם יֹאמְרוּ: 'אֵיךְ הַקְרִיחַ הָאִישׁ?!')
ז'קֵט-בְּקָר, צִנְאוֹרֹן מְכַפְתֵּר וְאֵדִישׁ,
עֲנִיבָה צְנוּעָה עִם סִפָּה לְהַדְגִישׁ -
(הֵם יֹאמְרוּ: 'אֵיךְ רָזָה בְּרַגְלִים הָאִישׁ?!')
אֵיךְ אֵעֻז

את היקום לערער?
יש עת ברגע
להחלטות ומחיקות שהרגע יפר.

כי את כלם ידעתי כבר, ידעתי את כלם –
ידעתי שעוה בקר, צהרים וערב בלי די,
בכפיות קפה מדדתי את חיי;
ידעתי כליל קולות גוועים אוכד קולם
בתוף המוסיקה מתדר אחר.
ואיך אתימר?

ידעתי גם את העינים, את כלן –
עינים נועצות אותך באמר מנסח,
וכשנפחתי ואני בקצה סכה תקוע,
נעוץ ומקרטע על הקיר,
איך אתחיל
את כל בדלי ימי לרקק לרוח?
ואיך זה אתימר?

ידעתי גם את הזרועות, את כל-כלן –
זרועות עונדות צמידים ולבנות ועירמות
(אבל באור מפלמות דק שערות חומות!)
האם בגלל הבשם הפושה
אני סוטה מן הנושא?
זרועות כווכות סוּדָר, או מונחות על השלחן.
אם כן, האתימר?
ואיך אתחיל?

האם אמר שבין-ערבים ברחובות צרים
הלכתי וצפיתי בעשן המתאבד
ממקטרות של אנשים רוכנים בדרך מחלונות...?

לו רק הייתי זוג טפרים מדבללים
מתרוצצים בתחתיות ים דמום.

.....

... וְדַמְדוּמִים וְעָרַב נָם שְׁלוֹ כָּל כֶּךָ !
 יַד אַרְכָּה לוֹטְפֶת – וְהִנֵּה
 לִשׁוֹן ... עֵינָךְ ... אוֹ שֶׁמָּא מִתְחַלֶּה ;
 שְׂרוּע פֹּה עַל הַמְרַצֶּפֶת, לְצַדִּי וּלְצַדְךָ.
 הָאֵם אַחֲרֵי הַתָּה וְהַכְּרִיכִים
 יִהְיֶה לִּי כַח לְשׁוּנֵי הָעֵרְכִין ?
 אַךְ אִם גַּם צִמְתִּי, הַתְּפִלְלִיתִי וְסִפְדִּיתִי,
 אִם גַּם רְאִיתִי אֶת רֵאשִׁי (עַם קִצַּת קִרְחַת)
 מוּבָא לְחֶדְרְךָ עַל צִלְחַת,
 אֵינִי נִבְיָא – זֶה לֹא עֵגֶן גְּדוֹל ;
 רְאִיתִי אֶת רִגְעַ גְּדֻלְתִּי דוֹעֵף,
 שְׂרַת נִצְחֵי רְאִיתִי מִחֲזִיק בְּמַעֲלֵי וּמַגְנִחֵךְ,
 וּבְקִצּוֹר, פְּחָדִיתִי.

וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל, הָאֵם הִיָּה כְּדָאִי,
 אַחֲרֵי הַתָּה וְאַחֲרֵי הַמְרַמְלָדָה,
 בֵּין חֲרִסִּינוֹת, בֵּין דְּבוּרִים עֲלֶיךָ וְעָלַי,
 כִּכְלוֹת הַכֹּל, הָאֵם הִיָּה כְּדָאִי
 לְחַתֶּךָ אֶת הָעֵגֶן וּלְחַיֶּךָ,
 לְמַעַף אֶת הָעוֹלָם לְכֻלָּל כְּדוּר
 וּלְגִלְגָּל אוֹתוֹ לְקִרְאֵת קוֹשִׁיָּה מוֹחֲצֵת,
 לֹמֵר: 'אֲנִי הוּא לְזָרוּס, חוֹזֵר מִבֶּטֶן שְׂאוּל,
 חוֹזֵר לֹמֵר לְכֶם הַכֹּל, אֲמַר לְכֶם הַכֹּל' –
 אִם מִיִּשְׁהִי, רֵאשֵׁה שְׁעוֹן עַל כַּר לְאָה,
 הִיָּתָה אוֹמְרַת: 'לֹא הַתְּכַנְנֵתִי כָּלֵל לְזֶה,
 לְגַמְרֵי לֹא לְזֶה'.

וְאַחֲרֵי כִּכְלוֹת הַכֹּל, הָאֵם הִיָּה כְּדָאִי,
 הָאֵם הִיָּה כְּדָאִי,
 אַחֲרֵי שְׁקִיעוֹת-חֲמָה, חֲצֵרוֹת-כְּנִיסָה וּרְחוּבוֹת זְרוּיִי-נִסְרַת,
 אַחֲרֵי כָּל הַנוֹכְלוֹת, סִפְלֵי הַתָּה, אֲמַרְתָּ שְׁמֵלָה נִגְרַרְתָּ –
 זֹאת אוֹ אַחֲרַת ? –
 לֹמֵר לְמָה שֶׁהַתְּכַנְנֵתִי לֹא נָתַן !
 אַךְ כְּמוֹ פִּנְס-הַקֶּסֶם הַזּוֹרֵק דְּגַמִּים שֶׁל עֲצָבִים עַל הָאֶקְרָן:

האם הִיָּה כְּדָאִי
אִם מִישָׁהִי, סוּמְכֶת כֶּר אוּ מְסִירָה סוּדֶר,
וּמְבִטָּה אֶל הַחֲלוֹן, הִיָּתָה אוֹמְרָת:
'לְגַמְרִי לֹא לָזָה,
לָזָה לֹא הִתְכַּוְּנִיתִי כָּל עֶקֶר.'

.

לֹא ! אֵינֶנִּי הַמְּלֵט, גַּם לֹא אָמֹר לְהִיּוֹת:
אֲנִי גְבִיר בֶּן-לְוִיָּה, אֶחָד מִסְּפִיק
לְגֹרֶשׁ מִסַּעֲמֵלְכוֹת, לְפִתּוֹחַ סַּצְנָה,
לְהִיּוֹת יוֹעֵץ; כְּלִי נֹחַ בְּלִי סֶפֶק,
יָרֵא-כָבוֹד, שֶׁשׁ לְהוֹעִיל,
זְהִיר, קִפְדָּן וְעַרְמוּמִי;
נוֹטֵף אִמְרוֹת-כֶּנֶף, אֶף קִצַּת קֶהֱה;
וּלְעֵתִים גַּם מְגַחֵף כְּמַעַט -
וּלְעֵתִים כְּמַעַט גַּם הַשׁוֹטָה.

אֲנִי זֶקֶן... אֲנִי זֶקֶן...
אֶפְשִׁיל אֶת שִׁבְל מְכַנְסִי, אִם בֶּן.

הַאֶפְסֵק אֶת שְׁעָרַי? אֶעֱז לְנֶגֶם מְשֻׁמָּשׁ?
בְּמַכְנָסֵי-פִלְגָּל לְבֶן הַחוּצָה אֲדוֹשְׁדֵשׁ.
שְׁמַעְתִּי שִׁיר סִירוֹנִיּוֹת, קוֹלֵן הַמְּלַחֵשׁ.

אֵינִי חוֹשֵׁב שֶׁהֵן יִשְׁרֹו לִי.

רְאִיתִי בְּרַכְבָּן עַל הַגְּלִים אֶל תוֹף הַיָּם
סוֹרְקוֹת שְׁעַר גְּלִים לְבֶן נֶשֶׁב אַחֹר
כְּשֶׁהֲרוּחוֹת נוֹשְׁבוֹת בְּיָם לְבֶן-שְׁחֹר.

שְׁהִינוּ בְּחֶדְרֵי הַיָּם עִם בְּנוֹת-הַיָּם
עוֹנְדוֹת כְּלִילַת אֲצוֹת חוּמָה וְזִהְבָּה
עַד שְׁקוֹלוֹת-אָנוּשׁ יַעִירוּנוּ, וְנִטְבַּע.

תרגם שמעון זנדבנק